

het werk. Het visuele element moet echter vooral verduidelijken en momenteel werk ik daar aan met de ontwerper Jan Thomaes.

Etcetera: Hoe zit het met de 'actie' in deze werken? Heeft die alleen plaats in het hoofd van de personages?

Ian Burton: Eerst dacht ik dat *Miss Donnithorne* minder intensief was dan de *Eight Songs*, wat enorm gewelddadig is in elke zin van het woord, maar hoe meer ik *Miss Donnithorne* bekijk, hoe interessanter het wordt. De structuur is zo opgebouwd dat je een soort naturalistisch portret van haar leven krijgt en je het ritueel volgt, waarin ze alles dagelijks herbeleeft. Op verschillende uren van de dag voelt ze de stadia van haar verval en dat wordt beschreven in zowel tekst als muziek. *Eight Songs* heeft exact dezelfde structuur, met dit verschil dat het binnen en het buiten vaak dooreen lopen en dat de hallucinaties elkaar snel opvolgen. Bij *Miss Donnithorne* heb je het gevoel dat er echt twee gescheiden werelden zijn: de ruimte in haar huis en de wereld daarbuiten, waar de jongens in haar verwilderde tuin lopen en haar voor de gek houden door dingen te roepen. Ze luistert hiernaar met fascinatie en afkeer. Dat maakt het verschil op theater vlak bij deze twee stukken.

Vesalius

Etcetera: Hoe past dan eigenlijk het dansstuk in deze triptiek?

Ian Burton: Ik veronderstel dat dit het essentiële stuk wordt, dat centraal zal staan in de voorstelling. Het uitgangspunt van dit werk zijn de veertien tekeningen van de spierstructuur door Andreas Vesalius aan de ene kant, en de staties van de kruisweg aan de andere kant. De combinatie geeft een soort Christus geïnterpreteerd vanuit een humanistische visie. Het fysieke van het menselijk lichaam speelt een belangrijke rol; je hebt dus het beeld van het menselijk lijden en de menselijke anatomie getoond in een extreme situatie van spirituele en psychische angst.

Vesalii Icones wordt geflankeerd door twee andere stukken waarin waanzin als metafoor voor menselijk lijden wordt onderzocht. Het is fascinerend hoe dit in *Vesalii Icones* muzikaal behandeld wordt. Maxwell Davies hanteert verschillende muzikale vormen: soms religieuze muziek, soms kinderliedjes, sentimente-

le Victoriaanse hymnes en jazz, waardoor hij een soort 'post-barbaarse' muzikale wereld schept, die citeert en bouwt op deze muzikale basisvormen. De danser heeft als uitgangspunt de veertien posities die afgebeeld zijn op de tekeningen van Vesalius en de veertien kruiswegstaties die Maxwell vrij interpreteert. Hij voegt de verrijzenis toe en laat de antichrist verschijnen. Dit gegeven uit verschillende middeleeuwse legendes fascineert Davies enorm en hij stelt hierbij het verschil tussen de echte en de valse Christus in vraag. Hij verplicht het publiek na te denken over het beeld dat ze hebben van Christus.

Choreograaf Thierry Smits is volgens mij bijzonder geschikt voor dit dansstuk, omdat hij zowel in grote als in kleine bewegingen een zin legt, en hij houdt ervan te citeren zoals Maxwell Davies dat doet met zijn muziek. Het zal een bijzonder veeleisende solodans van veertig minuten zijn. In vergelijking met de twee andere stukken is het dansstuk het meest abstracte. Het is geen naturalistische beschrijving van Vesalius of het Christus verhaal, de dans moet emotioneel aanspreken door pure beweging.

Etcetera: Spelen de muzikanten een rol in deze muziekstukken?

Ian Burton: Ja, vooral in *Eight Songs* is er echt een soort communicatie tussen de koning en de verschillende instrumentisten. De muzikanten worden gezien als de vogels in de kooien die George III leerde zingen. Op een bepaald moment neemt de koning een viool van één van de muzikanten en slaat ze stuk. Dat moment is een typische versmelting tussen de muziek en het personage. Ook in *Vesalii Icones* zijn er zulke momenten waar de cellist verschillende rollen speelt in het passieverhaal. Zo vertolkt hij bijvoorbeeld de rol van Veronica, die een afdruk maakt van het gezicht van Christus. De cellist moet tegelijkertijd een solopartij op de scène spelen, zodat we een constante interactie krijgen tussen het theatrale en het muzikale. De danser van zijn kant moet piano spelen terwijl dit instrument al op de scène staat. De instrumenten zullen tijdens het dansstuk een veel belangrijkere plaats innemen op de scène dan bij de andere stukken. Het publiek zal de muzikanten hun werk zien uitvoeren.

Etcetera: Hoe gaat dit er concreet uitzien?

Ian Burton: Uiteraard ben ik eerst met

Jan Thomaes op zoek gegaan naar het scheppen van een geschikte ruimte voor deze drie stukken. In *Miss Donnithorne* zullen er meer realistische elementen aanwezig zijn dan in de andere stukken. Onze samenwerking verloopt prima en ik denk dat het resultaat zeer boeiend zal zijn. De belichting zal een belangrijke rol spelen. Ik hoop dat we op die manier het werk iets toegankelijker kunnen maken voor een ruimer publiek. Het gaat maar om drie werken van een half uur, maar aangezien het om monodrama's gaat wordt het toch een tamelijk veeleisende avond.

Bruno Koninckx

De produktie met Miss Donnithorne's Maggot, Vesalii Icones en Eight Songs for a Mad King van Peter Maxwell Davies gaat in première op 1 april 1994 in het CVA in Anderlecht. Andere voorstellingen: op 4 april (CVA), 10 en 12 april (CC Berchem) en 14 april (Vooruit, Gent). Meer informatie: 03/25.17.02 (Transparant).